

עניין הצוואה יתנהל בשקט. האשה הזו היא ערמומית מאוד. לדעתי הם לא היו צריכים לחתום. היא זרקה להם כמה פני-רורים ועכשיו ידיהם כבולות.

היא רצתה להשתיק אותם ולשתה את זה בדרך הכי זולה. היא גם מאוד פחדה שאודי וטליה יתגרשו במשך השנה הזו, ושלחה להם עוררדין שיעשה סדר, כדי

**מאז שהם נישאו, חל
חהליך השקיעה
והנפילה שלו. רחל
השתלמה עליו לגמרי**

למנוע סקנדל ושהזרקורים לא יופנו אליה. אבל מיסמכי הרכישה, הבעלות וההעברה של הדירה ברחוב אשכול, לא הועברו אלינו ואליהם. היא רק אישרה שהיא מרשה להשכיר את הדירה, אך גם זה היה בתנאי שנשלם את כל החשבונות של הדירה מלפני פטירתו של משה. וזה מיסים, מים, חשמל, טלפון וכו'. או ביחד, ילדתי, אודי, אמי ויעל שילמנו יותר מ-8000 שקל כדי לקבל כבר את הדירה. עורכת-הדין שלי תובעת עכשיו מרחל שתחזיר את מה ששילמו הנכדים. הם לא חייבים לשלם סך של 4886 שקל מיי-סיים עבור תקופה שבה לא היתה להם חוקה על הדירה. לא שמענו ממנה עד היום. כיום הדירה מושכרת. אך בטאבו זה עדיין רשום על שמה. מסתבר שאין גבול לחמדנות שלה.

אבל יש כאן גם נקמות. היפגנו חוסר-התייחסות אליה, ועכשיו היא גומרת אי-תנו את החשבון. דווקא יעל ניסתה להתי-קרב אליה. שיחקה את המישחק. אך כל היחס אליה נבע בגלל ההתנהגות שלה. היא גרמה לנייתוק מוחלט מהרגע שהיא נכנסה הביתה.

תהליך השקיעה של דיין התבטא גם בתגובות עצבניות וחדות ולא משנה אם היה מדובר בנהג או בראש-מדינה. הוא היה די מנותק והתחיל להיות כבר תלוי בה באופן מוחלט. זו היתה תלות מוח-לטת. הוא היסווה את המיגבלות שלו, אבל הוא התקשה בראייה, והיא הקריאה לו את העיתונים. דרכו היא קלטה את

משה דיין עם גל (1968)
הפגנת אהבה חזקה

משה דיין עם גל (בארצות-הברית, 1980)
פגישה מישפחתית עם צלמים

שויים הכספי של המוצגים הארכיאולוגיים שבבעלותו, הערך ההיסטורי לא עניין אותה. נשים של אישיי-צבור בדרך כלל גם תורמות משהו. אך היא היתה עסוקה מאוד בעצמה ובניית-החיים הפלסטיים שלה. רות עמדה בהרבה מאוד מיפעלים של

חלקה. כשהבינה שמדובר בקטינים, והיא לא תוכל לממש את המכירה במשך שלוש השנים הקרובות לפחות, מיהרה להציע אותה כפיצוי וכדמי-שתיקה לילדים. וזה לא לפני שהיא טרחה להחתים אר-תם קודם לכן על מיסמך שהם ישמרו על שתיקה. שלא יהיו פירסומים ושכל

יעשו את רצונה. הם ראו שהיא הגבר במישפחה.

לדעתי כל העניין עם הדירה הוא שקר. קשה לי להאמין שמשה הוריש בלעדית דבר שהוא ידע שרק חצי ממנו שייך לו. אמרו לי שיש שתי דירות. בסוף ראינו רק חצי דירה.

כשהוא אמר לי שהוא לא יוכל לעזור לי ברכישת הדירה, היא אמרה שתיכף הם יצטרכו לשכור מטפלת צמודה, ושאלה: „ומאיפה את חושבת נשיג את הכסף?“ הם היו באמת מיקרה-סעד.

בשלב מסויים, כשיעל, אודי ואסי תב-עו ממנה לפצות אותם על מה שקרה בצוואה, היא הסכימה מייד לתת להם חצי מהדירה בצהלה. מה הנדיבות הפתי-אומית הזאת שלה? כשהם רצו שזה יהיה מנוסח וחתום, היא סיבבה. אחרי-כך, כשהיא גילתה כמה הדירה הזו שווה, היא נסוגה ואמרה שמדובר רק בבית עצמו ולא במיגרש. כי המיגרש, הכולל גינה ופסלים, שווה הרבה יותר. אחרי-כך הציג עה שאת החצי שלה בדירה ברחוב אשי-כול היא תיתן לשלושת הילדים. ובכך הסגור עניין. מעניין מדוע ויתרה מהר כלי-כך על חצי מהדירה ברחוב אשכול, כשרק כמה חודשים קודם לכן היתה להורי-טה להביא לידיעתי שחצי שייך לה?

**„בובה,
נרקיסיסטית“**

ה וויתור הפתאומי הזה שלה תמוה כי בעיקר לאור העובדה שעד עתה היא מממשת את הנכסים של משה בתמורה כספית, ולא במעשי צדקה. כל דבר היא מוכרת. בהתחלה רצתה שאקנה ממנה את

לא מצויין שם למי הדירה היתה שייכת מאז תקופת הרכישה עד 1980. מה ש-מביא אותי לחשוב שהרישום בטאבו אינו נקי. ושמשה בכלל לא ידע שזה רשום על שמה.

**זה החלק הוולגארי שלו,
שנמשך לכל הגינדורים
האלה. היא כל מה
שבניכר שואף
להגיע אליו**

מה גם שמשה היה ידוע בהקפדתו על דיוק בניסוחים. ולכן אני לא מאמינה שהיה נוקט בניסוח „בעלות בלעדית“, אם לא היה מתכוון לכך. ואם לא היה לזה תוקף חוקי. עוד סיבה לתחושה החזקה שלי, שהוא כבר לא ידע מה קורה סביבו. היא בוודאי ידעה כל הזמן שחצי מהדירה שלה, לכן היא גם נתנה לו לרשום ב-צוואה בעלות בלעדית. עורכי-דין סידרו לו תמיד את הדברים. הם היו אומרים לו: תחתום פה, תחתום שם. היא בטח כבר דאגה לשלם להם הרבה כסף כדי שהם